

Nevím, jestli se vám už někdy stalo, že jste si sotva stačili pomyslet nějaké přání a už se vám vyplnilo. Víte, něco takového jako v pohádkách. Třeba jste se na něco rozzlobili a jen byste řekli, aby do toho uhořel hrom, a ono prásk a už by to bylo. Mně se tenkrát podobné přání splnilo. Pamatuji si, že jsem prudce zatoužil dál Miloušovi pár facek, když vtom se stalo toto: dědeček nevrle zabručel a prudce rozhodil rukama, aby se zbavil příkrývky, kterou ho teta Kateřina omotávala. Přitom udeřil Milouše hřbetem ruky do obličeje a přioplácl mu zbytek cigarety na to, čemu Milouš říkal knírek. Milouš zařval a dědeček vyjel, protože se spálil a zároveň lekl. Bleskurychle se otočil a dal Miloušovi pohlavek. Než se mohl někdo vzpamatovat, zasáhl Saturnin. S poděšeným výkřikem vyrval tetě Kateřině z rukou příkrývku, hodil ji Miloušovi přes hlavu, strhl ho k zemi, a mačkaje mu vši silou houni na obličej, volal: „Chytly mu vousy!“

Dědeček se lekl znovu a celá společnost se dívala ohromena na Saturninovo počínání. Teta hystericky volala, aby někdo přinesl vodu, Saturnin křičel: „Vodu ne! Písek!“ a doktor Vlach si pro sebe bručel: „Chytly mu vousy, zaplaťpánbůh.“

Když konečně Saturnin Milouše pustil, myslili jsme, že mezi nás přišel šílenec. Miloušův zrak bloudil po nás s takovým výrazem, jako bychom byli nějaká zjevení nebo lidé, kteří měli být už dávno mrtvi. Bylo zřejmé, že vůbec nechápe, co se vlastně stalo. Potom začal cosi horečně hledat po kapsách, ale za chvíli toho nechal. Otáčel pomalu hlavu na všechny strany, zaklonil se a já se nemohl zbavit dojmu, že začne kokrhát.

.....

Slečna Barbora se vrátila z kuchyně a pronesla populární větu pražských tramvajáků o tom, že jsme bez proudu. Dědeček se zachmuřil, otočil vypínačem a tvrzení slečny Barbory se ukázalo správným. To byla téměř katastrofa.

Zmínil jsem se již, že všechno v dědečkově domě bylo zařízeno na elektřinu. Kterýkoliv člověk, mimo dědečka, by byl pamatoval na to, že obyčejná kamna jsou někdy lepší než elektrická bez proudu, ale to se nesmělo před dědečkem ani říci. Tak jsme se tedy octli v situaci, kdy jsme si nemohli uvařit ani šálek čaje. Podobali jsme se, až na tu střechu nad hlavou, velmi podivné hrstce trosečníků. Dědeček, občas popudlivý a dětinský, doktor Vlach se svými zlomyslnými poznámkami, slečna Barbora klidná, usměvavá a krásná, až se mi tajil dech, afektovaná a přísloví chrlící teta Kateřina se svým osmnáctiletým světákem, já s pochroumaným kotníkem a konečně nebezpečný Saturnin.

Mou myslí proběhly události právě uplynulého týdne a uvědomil jsem si, že Saturnin nezahálel. Rozbil starý dědečkův automobil, poškodil při tom prodejnu tabáku, naučil dědečka džiu-džitsu, zavinil mé poranění, bez kterého by nebylo došlo k dobrodružné jízdě slečny Barbory přes zaplavený most. Měl jsem podezření, že má prsty i v té věci s kuchařkou a služebnou Marií. Myslím, že jediná věc, kterou nezavinil, byla ta povodeň, ale nejsem si tím docela jist.